

Nacionālais jautājums

Atbildot uz dažu labu iebildi manam tīšām diezgan radikāli noformulētajam piedāvājumam aplūkot nacionālo jautājumu no neparastas puses (skat. tepat: „Dieva atbilde uz ‘Dievs svētī Latviju’ ”), man jāpaskaidro, ka izziņotās lekcijas mērķis ir ienest dažu labu gaismas staru kaislībām piesātinātā atmosfērā, kur „nacionālais jautājums” ir uzpūsts no vairākām pusēm līdz neadekvātiem izmēriem un tādēļ ieguvis izkropļotu veidolu.

Lai arī Latvijā ir ne mazums cilvēku, kuri nejūtas noskaņoti nacionāli ekstrēmistiski un pat nosoda ekstrēmismu, iestājoties, kā viņi saka, tikai par nacionālo kultūru utt., tomēr dzīvē šī robeža ir pārāk miglaina, kādēļ abi noskaņojumi gribot negribot saplūst vienā plūsmā un visā visumā darbojas drīzāk destruktīvi nekā konstruktīvi. Manā gadījumā runa nav par nacionalitātes un nacionālās kultūras „iznīcināšanu”, kā tas tika no dažām pusēm aizspriedumainā kārtā pārprasts, bet gan tieši par to, lai atbrīvotu to no ieskundētās pagātnes, no izolētības tendencēm un saskatītu tās veselīgo ceļu nākotnē.

Mans nodoms nav ne ar vienu strīdēties, ne kādu pārliecināt vai uzspiest kādam savu patiesību. Es gribu mēģināt vienīgi nedaudz atvieglot dzīvi tiem cilvēkiem, kuri paši savā nodabā ir nonākuši līdz atziņai, ka nespēj no sirds dalīt tautiešu vairākuma patriotisku kaisli, bet tādēļ, ka viņiem nav īstas skaidrības, kādēļ tas tā ir, jūtas skumji vai pat mazvērtīgi. Es gribu viņiem parādīt, ka viņu veselīgai sajūtai, ka te kaut kas īsti nav kārtībā, ir objektīvs attaisnojums un skaidrojums.

Vēlreiz: jebkādas aizdomas par nacionālās kultūras apdraudēšanu no manas puses ir absurds un pieder pie tā paša minētā aizspriedumu kompleksa. Mainīt savu domāšanu patiešām nav viegli, bet bez tā vairs nevar iztikt.

Ar cieņu,

Jūlija Dobrovoļska